

tauputės
biblioteka

MICHELLE
MAJOR

*Negaliu
tavo nemiršti*

svajonių knygos

Knygute.lt

Michelle Major

**NEGALIU
TAVĘS NEMYLĖTI**

Romanas

Versta iš Michelle Major, *Still the One*

Harlequin Books, 2013

© Michelle Major, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ema Staskevičiūtė, vertimas iš anglų kalbos,
2013

© Živilė Adomaitytė, viršelio dizainas, 2013

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-03-0611-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

Skiriu Metui - už tai, kad tikėjo mano svajone.

Lanai ir Anei už tai, kad padėjo ją įgyvendinti.

1

Leinė Morgan įsikibo į popierinį maišelį, stengdamasi neišsitepti pirštų į taukais permirkusį kamputį.

- Prašau, - sušnabždėjo ji. - Man labai reikia šio maisto.

Už plastikinio prekystalio stovinti padavėja prisitraukė maišelį ir pagrūmojo Leinei pirštu. Saulutės formos raštai spindėjo ant lakuotų jos nagų galiukų.

- Nežinau, kaip elgiamasi tavo gimtajame krašte, brangute, bet šiose vietovėse žmonės už maistą susimoka.

- Neturiu grynųjų. Jeigu leistumėte atsiskaityti kredito kortele...

Skimbtelėjo virš užkandinės durų kabantis varpelis ir Leinė pasižiūrėjo per petį. Pamačiusi vyrą, kuris energingai mosikuodamas kažką aiškino indus renkančiam paaugliui, ji ėmė trauktis prie galinės sienos, jautėsi lyg gavusi kumščiu į pilvą. Tikrai nenorėjo sutikti pažįstamų, o užvis mažiausiai - savo buvusį sužadėtinį. Praleidusi gimtajame mieste vos penkias minutes ji įsitikino, kad be reikalo sugrįžo.

Neįtikėtina, bet per dešimtmetį Itano Danielso įgimtas patrauklumas tik sustiprėjo. Iš berniuko jis virto vyru, labiau tinkamu atšiaurioms, negyvenamoms Naujosios Meksikos lygumoms, kur ji šiuo metu gyveno, nei šiam apsnūdusiam Šiaurės Karolinos miesteliui.

Itanas bedė pirštu į langą, išeinantį į gatvę, ir ji pažvelgė rodoma kryptimi.

- Gyvūnų negalima palikti tokiaame karštyje...
Leinės galvoje ošiantis kraujas užgožė jo balsą.

Reikia nešdintis iš šios užkandinės. Tučtuojau.

- Ar gerai jautiesi, brangute? - Padavėja nusėkė paskui Leinę iki prekystalio galo. - Neleidžiame kortele mokėti tokių mažų sumų. Bet šį kartą turbūt padarysiu išimtį. Regis, tau neprošal sočiai pavalgyti.

Leinė pažiūrėjo į kortelę, ant kurios buvo užrašytas moters vardas.

- Ačiū, Šele.

Dar labiau užsismaukusi kepurę ant akių ji pastūmė į šalį ant kaklo kabantį fotoaparata ir ištiesė padavėjai kredito kortelę.

- Labas, daktare, ko toks susirūpinęs šį sekmadienio rytą?! - šūktelėjo Šelė, perrėkdama

užėigos ūžesj.

Tramdydama kūno reakciją Leinė sunkiai nugurkė seiles. Tikrai nenorėjo apsivemti Karlo užkandinėje savaitgalio piko valandą.

– Kažkokio kvailio paliktas šuo skrunda saulėje. – Nuo Itano sklido karštis ir neviltis. – Šele, gal gali duoti puodelį vandens? Žmonės keistai įsivaizduoja, kad dvi kojos ir pusė smegenų suteikia jiems teisę elgtis su gyvūnais taip, kaip užsimano.

Net ir pykčio persmelktas Itano balsas Leinei skambėjo it muzika. Velniškai erzino, kad net po šitiek metų Itanas vis dar ją veikė.

– Kieno jis? – paklausė Šelė.

Akies kampučiu Leinė matė ant prekystalio gulinčią įdegusią ranką. Sunkiai rydama seiles meldėsi, kad prasivertų žemė ir ji prasmegtų skradžiai.

Bet ši malda, kaip ir daugybė kitų, liko neišgirsta.

– Nežinau. – Itanas atsiduso. – Klinikoje yra pabuvoję visi šunys, laikomi gyventojų beveik šimto kilometrų spinduliu, bet šito nesu matęs.

Pasirašiusi ant kvito po pirkinių suma ir dosniais arbatpinigiais Leinė ištiesė ranką į maiše-

lį. Padavėja tvirtai jį suspaudė.

- Ar ką nors žinai apie paliktą šunį?

- Jis nepaliktas, - sumurmėjo Leinė. Kol kas, - pridūrė mintyse. Tada smarkiai patraukė už maišelio ir susverdėjo, kai Šelė jį paleido. Ištiesęs ranką Itanas sulaukė Leinę, kad nepargriūtų, ir ji pažvelgė aukštyn į tamsias jo akis. Itanas ją atpažino, jo akys prisipildė pykčio. Gal ji to ir nusipelnė. Kodėl jis turėtų būti jai malonus, kai ji šitaip pasielgė prieš dešimt metų išvykdama iš miesto?

- O Dieve, - burbtelėjo jis.

- Ne Dievas. - Sukaupusi išdidumo likučius Leinė truputį kilstelėjo smakrą. - Tik aš.

- Ką čia veiki?

- Mama...

- Žinau, kas nutiko Verai. - Jis persibraukė ranka per tankius plaukus, kurie raitėsi virš nudėvėtų trikotažinių marškinėlių apykaklės. - Nemaniau, kad atvažiuosi.

- Ji patyrė insultą. Žinoma, atvažiavau.

- Pala pala. - Šelė kelis kartus sumirksėjo ryškiai apvestomis akimis. - Ar tu... - Ji pažiūrėjo į kortelę ir atidavusi ją Leinei garsiai tarė: - Melanija Morgan.

Užkandinėje stoji tylą.

Šelė pažvelgė į Itaną.

- Ji ta Leinė Morgan. Tavoji Leinė.

Jo skruosto raumuo sutrūkčiojo.

- Ne manoji, - atšovė. - Tiesiog Veros duktė.

- Smulkus raukšlelių raizginys akių kampučių bronzinėje odoje pabrėžė sodrią šokoladinę rainelių spalvą.

Leinės skruostus nuspalvino raudonis. Šį rytą ji įsivaizdavo visiškai kitaip.

- Turiu iš čia dingti, - pasakė ji į nieką konkrečiai nesikreipdama.

- Neskubėk, mergužėle. - Šelė persisvėrė per prekystalį, kiekvieną skiemenį tardama vis garsiau. - Tavo mama nusilpusi. Jai tikrai negalima jaudintis.

- Atvykau padėti, - iškošė Leinė pro dantis, nekęsdama savęs, kad aiškinasi.

- Sakau tau, Vera Morgan - šventoji, - pareiškė už dviejų kėdžių sėdinti pagyvenusi moteriškė.

Leinė apžvelgė sausakimšą užkandinę. Jeigu būtų galima užmušti žvilgsniu, ji būtų mirusi jau kokį šimtą kartų. Dėl šių pikty žvilgsnių taip ilgai ir negrižo. O dabar gailėjosi atvykusi. Prisispaudusi prie pilvo maišelį su maistu Leinė nuskuodė prie durų. Suprato, kodėl žmonės

jos taip nekenčia, tačiau nuo to lengviau nebuvo.

Kai Karlo užkandinės durys užsitrenkė, Itanas vėl atsiduso.

- Man reikia vandens, - jis prisivertė kalbėti ramiai ir kilstelėjo antakius norėdamas, kad Šelė nieko nesakytų.

Ji nesakė. Tik užkandinėje spengiant tylai užjaučiamai šypsojosi ir nuo tos šypsenos Itanas sugriežė dantimis. Užuojautos jis sulaukė tiek, kad dviem gyvenimams užtektų. Buvo miestelio numylėtinis, Leinė Morgan pažemino jį ir pavertė pajuokų objektu, bet tai nebepasikartos.

Jis išdidžiai išėjo į lauką, kur po metaliniu suoliuku gulėjo šuo. Kalytė godžiai lakė paduotą vandenį, jis taškėsi per puodelio kraštus ir lašėjo Itanui ant pirštų.

- Ką čia darai? - atsistojusi jam už nugaros paklausė Leinė. Vienoje rankoje ji laikė dubenėlį vandens, kitoje - maišelį su maistu.

Akimirksniu jį apgaubė jos kvapas - ne toks kaip anksčiau, bet vis dar saldus, nors ir su nauju nenusakomu atspalviu.

- Maniau, jau būsi pakeliui link valstijos sienos.

- Nors tai nesvarbu, bet mama man paskambino. Tiksliau, paprašė, kad Džulija paskambintų. Neketinu sprukti.

- Pažiūrėsime, ar ilgai ištversi.

- Jai reikia pagalbos...

- Ilgai dirbau drauge su Vera. Žinau, ko jai reikia. - Itanas patylėjo, paskui pridūrė: - Jai buvo nelengva po insulto ir reabilitacijos laikotarpiu. Vera nepratusi vykdyti kitų žmonių nurodymų.

- Labai švelniai pasakyta. - Ji tyliai ir liūdnai atsiduso.

Itanas panardino pirštus į tankius šuns kaklo gaurus ir pažvelgė į Leinę.

- Be pavadėlio, - sumurmėjo jis. - Koks kvailys...

Vengdama Itano žvilgsnio ji susikryžiavo rankas ant krūtinės, bet tuoj vėl nuleido. Galiausiai ištiesusi ranką paglostė šuniui galvą.

- Aš ta kvailė.

Ji kalbėjo taip tyliai, kad jis nebuvo tikras, ar teisingai išgirdo.

- Čia mano šuo. Beveik. Nevisiška. - Jos skruostus užliejo raudonio banga.

- Šuo tavo? - Itano žvilgsnis šokinėjo nuo Leinės prie šuns. Kalytė prigludo jai prie delno

ir Leinė neryžtingai pakasė pausį.

- Jos vardas Pita. Bent kol kas.

- Tu palikai ją saulėje? - Jis čiupo už mėlynos virvės, kuria šuo buvo pririštas prie suoliuko porankio, ir bandė atrišti mazgą. - Nejaugi nieko neišmokai iš savo tėvo?

Leinė žengė atatupsta, tarsi Itanas būtų jai sudavęs. Jos akyse trumpam sušmėžavo apgailestavimas, kurį netrukus pakeitė nuožmus šaltis.

- Užkandinėje nupirkau šuniui mėšainį, iš automobilio atnešiau dubenį vandens. Būčiau apsisukusi per dešimt minučių, jeigu padavėja nebūtų reikalavusi atsiskaityti grynaisiais.

Itanas pažiūrėjo į maišelį, kurį Leinė vis dar laikė rankoje.

- Negana to, šeri jį riebiu maistu, skirtu žmonėms. Puiku.

Ji pirštu dūrė jam į krūtinę.

- Atsiprašau, daktare Dulitli, bet šunų édalas baigėsi, o šįryt važiuodama provincijos greitkeliu neradau kur jo nupirkti. - Leinė pabalino akis. - Gal kartais nežinotai, kad Piggly Wiggly prekybos centras atidaromas tik po valandos, o man reikia į ligoninę?

Ji nuskuodė šalin. Smarkiai tempdama šunį

už pavadėlio nužingsniavo link senovinio visu-
reigio, stovinčio prie šaligatvio.

Itanas palietė jai ranką, bet Leinė nusipurtė.

– Leine, palauk...

Ji vėl atsigrėžė ir pagrūmojo pirštu.

– Ir dar kai ką tau pasakysiu, kol nespėjai
man įkandin pasiūsti gyvūnų globos organiza-
cijos. Kaip sakiau, šis šuo beveik mano. Porą
savaičių Pita sukiojosi aplink mano namus.
Visame rajone iškabinau plakatus apie pasi-
klydusią kalę, žadėjau atlygį, deja, Naujojoje
Meksikoje kas antras šuo benamis. – Ji nesilio-
vė grūmoti pirštu ir vis labiau artinosi prie Ita-
no, todėl šiam teko prisispauti prie mūrinės
užkandinės sienos. – Pita pasislėpė mano au-
tomobilyje ir iki Oklahomos sienos neišleido
nė garso. Kai pastebėjau, buvo per vėlu grįžti.

Leinė nutilo norėdama atsikvėpti ir prikando
apatinę lūpą. Itano širdis liovėsi plakusi.

Jos balsas sušvelnėjo ir ji pasižiūrėjo į šunį.

– Patikėk manimi, Itanai, aš puikiai suprantu,
kad nepajėgčiau būti motina net šuniui.

Jis nesuprato, kodėl Leinės akis aptemdė liū-
desys. Bet buvo tikras, kad ne dėl Pitos, kuri
žvelgė į Leinę atvirai garbindama, taip žiūri tik
šunys ir paaugliai berniukai.

- Aš nesakiau...

Leinė numojo ranka.

- Dvi dienas praleidau kelyje. Važiuoju į ligoninę ir šunį vežuosi drauge. Jeigu manai, kad esu visai niekam tikusi, surask jam gerus namus. Kol kas Pita turi tik mane.

Leinės žvilgsnyje gynybiškumas buvo sumišęs su nepatiklumu, ji tarsi laukė, kada Itanas pareikš, kad ji neturi teisės laikyti šio šuns.

Papūtė švelnus vėjelis ir Leinė pasitaisė iš po beisbolo kepuraitės išsprūdusią garbanėlę. Net ir jos veidas buvo pasikeitęs. Minkštą jaunatvišką apvalumą pakeitė aukšti išsišovę skruostikauliai ir kampuotas smakras, Leinė buvo graži, bet nebe ta mergaitė, kurią jis kadaise pažinojo. Tik akys išliko tokios pat. Žalios, o jai supykus papilkėdavo ir apniukdavo it audros debesis. Išliko ir neįtikėtina ilgos blakstienos.

Sukilo prisiminimai, tokie ryškūs, kad kone nustelbė viską.

Gal jis per daug jautriai sureagavo dėl šuns? Na ir kas? Leinė neprivers jo jaustis pašlemėku. Juk ne jis bjauriai pasielgė.

Nors ir suklydo, stengėsi pasielgti garbin-gai....